

Nuoriso Ja Luokkataistelu

Kirj. Paukku

MONET luokkataisteluliikkeen mukana paljonkin uurastavat toverit ovat vai-puneet epätoivoisuuteen nousevan nuorisomme suhteen. He näkevät nuoremman sukupolven pyrkimyksissä kaikkea muuta, mutta ei mitään sellaista, jota työväenliike, luokkataistelua käydessään, voisi hyväksensä käyttää. Tällainen johtopäätös on kuitenkin liian epätoivoinen ja harkitsematon, se on vastoin todellisuutta ja ennenkaikkea, se on vastoin kaikkia materialistisen maailmankäsityksen ja tuotannollisen kehityksen lakeja. Jos me vähänkään syvennymme tutkimaan niitä mahdollisuuksia ja niitä olosuhteita, joiden alaisina he joutuvat elämäntaisteluaan käymään, niin huomaamme heillä olevan edellytyksiä sellaiseen paljon enempi kuin mitä meillä on ollutkaan.

USEASTI arvostellessamme nykyistä, aikaihmissen ikään siirtyvää nuorisomme, unhoitamme että iällämme on jo niin suuri ero. Siksi emme jaksa-kaan käsittää emmekä ymmärtää heitä oikealla tavalla. Mutta jos me muistelemme omaa nuoruuttamme ja rehellisesti arvostelemme sitä, niin me huomaamme mitenkä vähän meillä silloin oli käsitystä elämän todellisuudesta, sekä yleensä yhteiskunnallisista asioista. Meidän täytyy huomata, että nykyajan nuoriso on paljon meistä edellä, niin hyvin teknillisesti kuin asiain käsittämiskyvyissäänkin. Siitä huolimatta, vaikka he saavatkin kapitalistiluokan etujen mukaisen koulusivistyksen, on heillä paljon paremmat edellytykset astua luokkataistelun tielle kuin meillä on ollut.

Nykyajan monipuolisella koulukasvatustajärjestelmällä, niin porvarillinen kuin se onkin, on se etu, että se kehittää ja kasvattaa niitä henkisiä sekä teknillisiä taipumuksia ja edellytyksiä, joita kukin synnyttäisi omaa. Näin ollen, kapitalistinen koululaitos ei voi olla kehittämättä ja hiomatta luokkataistelussa tarvittavia kykyjä. Sen lisäksi nykyajan nuorisolle kasvaa korkeamman elämäntason vaatimus. Heille opetetaan tiedettä, taidetta, kauneutta ja puhtautta jo aivan lapsuudesta saakka. Joten heille kasvaa vaatimuksia, niin suuria, että vanhemmat

eivät ole osanneet uneksiakaan sellaisista. Nämä ovat hyveitä, joiden saavuttamiseksi heidän on astuttava työväenliikkeen riveihin, sillä muuta mahdollisuutta eivät he tule löytämään. Ne "loistavat mahdollisuudet," joilla niin onnistuneesti meidän aikamme työläisiin on vaikutettu, menettävät yhä enempi tenhovoimaansa, sikäli kun taloudellisen kehityksen seuraukset tulevat yleisemmin tunnetuiksi. Yksimpä teknillisten kykyjen ja yleissivistyksensä avulla, he, teollisuuden palvelukseen joutuessaan, tulevat näkemään yksilöyritteliäisyyteen perustuvan propagandan nurinkuruuden ja mahdottomuuden, Näin ollen, kouluissa opetettu "vapaalle amerikalaiselle" kuuluva korkea jhanne ja — elämäntaso, kiihoittaa myöskin toimintaan sen saavuttamiseksi. Joten työväenliike tulee sinäkin suhteessa hyötymään. Sillä tunnettua on, että puutteellisuuden tajuaminen synnyttää tyytymättömyyttä ja tyytymättömyys johtaa toimintaan, joka on luokkataistelun ensimmäinen ehto. Opettaa kunnioittamaan orjain vapautusta kapitalistisessa mielessä, on sekin parempi kuin ei mitään. Nykyisten lasten vaatimuksia yritetään kotonakin tyydyttää paljon paremmin kuin silloin kun me olimme lapsina. Vaativaiset lapset ovat köyhille vanhemmille rasituksena, mutta luokkataistelussa vaativaiset ihmiset ovat parempia kuin kaikkien tyytyvät oliot.

Vaativainen ihminen on myöskin taisteleva ihminen. Tyytyväisellä ihmisellä on orjan sielu, nöyrä ja matelevainen, josta ei milloinkaan lähde liikkeelle suuria eikä jaloja pyrkimyksiä.

Meillä yleensä on ollut sellainen käsitys, että meistä on tullut parempia luokkataisteilijoita sen vuoksi, kun olemme syntyneet ja kasvaneet kurjemmissa oloissa kuin meidän aikamme nuoriso. Tosi kyllä on, että olemme äärettömän puutteen keskellä nuoruutemme viettäneet. Meihin on istutettu orjan aate, luihin ja ytimiin asti syöpyynyt alistuvaisuuden tunne, mutta siitä ei suinkaan johdu se, että me olisimme parempia luokkataisteilijoita kuin mitä meidän lapsistamme tulee. Me käymme taistelua siksi, että kapitalistinen tutantotapa on meidät siihen pakottanut näillä huonoillakin edellytyksillä mitä meillä on ollut. On itsestään selvää, että taistelumme tehokkuus on kärsinyt siitä syystä tavattoman paljon. Monet ovat olleet ne virheet ja pettymykset, jotka ovat johtuneet henkisesti köyhästä alkuperästämme. Tämän kirjoittajakin, veljensä pakottamana, kahdeksantoista vuotiaana opetteli jätkäjoukossa eikä vielääkään tahdo saada kunnollista lausetta kokoon.

Suuri on ollut meidän kasvatuksellinen eroavaisuutemme, ja vielä suurempi on ero tuloksiin nähden. Meidän koko olemukseemme istutettiin tyypillisin orjan aate mitä maailmassa milloinkaan on ollut. Ainoaksi elämän ohjeeksi meille opetettiin Kymmenet Käskyt, jumalanpelko ja isännän sekä esivallan heiluttaman orjaruoskan alle alistuminen.

Typerällä ja raa'aila tavalla meistä kitkettiin pois kaikki itsenäiset pyrkimykset. Meitä halveksuivat omat vanhempammekin, sillä mehän olimme heidän mielestään välttämättömiä paheita, joita täytyi pakollisesti sietää. Meitä lyötiin nyrkillä päähän ja sanottiin, että: "sinusta ei ikänä mitään tule, etkä sinä milloinkaan mihinkään pysty." Lyöntien säesityksellä se uudistettiin niin usein, että me itsekin sen uskoimme. Moni poika vieläkin kävelee allapäin eikä uskalla luot-

Luokkatietoinen työläinen ohjaa lapsiaan ymmärtämään elämän suuria kysymyksiä.

taa itseensä edes niin paljoa, että pitäisi itsensä työväenliikkeen mukaan kelpaavaksi — puhumatakaan siitä, että niin onneton olio kuin miksi hänet on tuomittu, voisi vielä edistääkin sitä.

Vertaamalla tätä nykyiseen amerikalaiseen koulu- ja kotikasvatukseen, me huomaamme tapahtuvan aivan päinvastoin. Heille sanotaan, että kättesi töillä sinun pitää saavuttaa asemasi tässä maailmassa. Heihin kasvatetaan rohkeutta, tarmoa sekä itseluottamusta. Amerikalaiseen kasvatusfilosofiaan kuuluu myöskin opetus, että jokainen on oman onnensa seppä, että ainoastaan omalla takomalla siinä voit joksikin tulla. Kaikille koulupojille luvataan presidentin paikka, jos he vaan ovat tarpeeksi yritteliäitä. Niin naurettavalta ja mahdottomalta kuin se kuulostaakin ja niin epätodelliseksi kuin sen kirjaimellisesti jokainen käsittääkin, on sillä kuitenkin varma vaikutuksensa nuorison opiskeluun koulussa, sekä jokapäiväisessä elämässä yleensä. Se kiihoittaa heitä voimaperäisiin ponnistuksiin elämänsä eteenpäin viemiseksi.

Kumpiko näistä kasvatustavoista on hyödyllisempi työväenliikkeen näkökannalta katsottuna? Sekö, jonka me olemme saaneet, vaiko se, jota meidän nuorisomme nyt saa. Siitä ehkä voidaan olla erimielisiä. Mutta ehdoton totuus kuitenkin on, että tietoa, tarmoa, rohkeutta, itseensä luottamusta ja jokaisen yksilön persoonallista kuntoisuutta vaatii nykyinen järjestelmä. — Sitä vaatii myöskin työväenliikkeen eteenpäin vieminen, sillä

luokkien välinen taistelu on ankaraa. Monipuolisia kykyjä tarvitaan siinä.

Senpä vuoksi voimmekin toivorikkain mielin katsella nousevan nuorisomme korkeampaa sivistystasoa. Meidän osallemme lankeavan velvollisuuden tärkein kohta on siinä, että opetamme heille luokkataisteluooppia. Kapitalistinen järjestelmä kylä pitää huolen siitä, että he joutuvat näitä oppeja hyväkseen käyttämään.

Jo nykyäänkin on helppo huomata varsin kuvaavia merkkejä nuorison osallisuudesta luokkataisteluluonnetta omaaviin liikkeisiin. Tarvitsee vain kiinnittää huomiota hyvin yleiseksi ilmiöksi tullessiin koululakkoihin. Aivan hiljattain herätti suurta huomiota Coloradon koululaisten lakkoutuminen syystä, että he eivät halunneet istua rinnakkain lakonrikkurien lapsien kanssa. Myöskin korkeakoulujen ja yliopistojen oppilaat ovat toimineet huomattavalla tavalla lakolaisten avustamiseksi, pitämällä puheita lakkolaisten kokouksissa ja muutenkin innostaneet lakkolaisia — taidolla, jonka he ovat kapitalistisessa koulussa oppineet. Heidän sulava esiintymistaitonsa ja sukkela havaintokykynsä antaakin heille tässä suhteessa loistavia menestymisen mahdollisuuksia.

Jos otamme tarkasteltavaksi Amerikan suomalaisen työväenliikkeen, niin huomamme nuorison olevan siinä huomattavana tekijänä. Haaleillamme alkaa ohjelman suoritus suurimmalta osalta olemaan nuorison käsissä. He laulavat ja soittavat, näyttävät, puhuvat ja runoilevat. Ja kaikkeen tähän he pystyvät kiitettävän hyvin ja verrattain vähällä opastuksella. Onpa heidän matkassaan tullut haalioh-

jelmistomme ikäänkuin tuoreemmaksi ja teknillisesti paljon paremmaksikin. Joustavuus ja kauneus on huomattavissa heidän esiintymisessään. Vaikka emme olekaan pitäneet huolta edes heidän suomenkielestään, niin kuitenkin he useammalla paikkakunnalla esittävät ohjelmaa suomenkielellä. Tämä kaikki on ilmennyt kuin itsestään, sillä melkein jokapaikassa me olemme nuorison kasvatuskysymyksen ylenkatseella sivuuttaneet. Voisimme myöskin esimerkin vuoksi mainita siitä ilmiöstä, joka on havaittavissa "Industrialistin" Nuorten-Osastossa. Ilman kenenkään ohjausta ovat nämä lapset täyttäneet kirjoituksillaan yhden sivun viikossa. Jokseenkin niin selvillä ja luokkahenkisillä kirjoituksilla, että vanhemmilta veteraaneilta olisi ottanut lujalle sellaisia saada syntymään. Kun he nytkin jo näin paljon saavat aikaan, niin mitä sitten jos tälle asialle olisi pantu tarpeeksi paljon huomiota?

Emme siis tarvitse hätäillä, etteikö nuorisomme paljon paremmalla menestyksellä jatkaisi meiltä kesken jäänyttä luokkain välistä taistelua. Me olemme olleet vain tien raivaajia ja menestyneet siinä niin pitkälle kuin kykymme ja teollinen elämä on meille siihen edellytyksiä antanut. Yhäti laajeneva kapitalistinen suurteollisuus pitää huolen siitä, että työtämme on jatkettava kunnes työläiset ovat vapautuneet riistojärjestelmän kahleista. Luokkataistelun me luovutamme perinnöksi lapsillemme, silloin kun meidän aikamme on täytetty. Mutta siihen asti pysymme mukana, täysin tietoisina siitä, että raivaustyömme ei ole hukkaan mennyt!

3,365,281 työläistä työskentelee suorastaan autoteollisuudesta johtuvissa töissä, eli suunnilleen sama määrä kuin Suomen asukasluku. Ylläolevaan ei sisälly tie-, eikä raaka-ainetyöläiset.

Yhdysvalloissa on nykyään noin 708 radiolähetys asemaa.

Yhteiskunta on meidän tarpeemme tyydyttäjä. — Valtio on rangaistuslaitoksemme.

—Thomas Paine. (1776)